

bezpečiti si oddělením pozůstalostního jmění od jmění dědicova svou pohledávku a podáním návrhu podle § 812 obč. zák. zajistiti si účastenství v pozůstalostním řízení po zemřelém dlužníkovi (srov sb. n. s. čís. 2339), ve kterémžto případě se ho pak dotýká rozhodnutí pozůstalostního soudu přímo. To však stěžující si věřitel neučinil, takže pozůstalostní soud nebyl povinen o jeho zájmy v pozůstalostním řízení se starati, a právem projednával pozůstalost jen s přihlášenými dědici, jakž ustanoveno v §§ 120 prvý odstavec, 95 nesp. pat. (srov. sb. n. s. čís. 11.362 ad 1). Mylně proto tvrdí stěžovatel, že se stal účastníkem pozůstalostního řízení proto, že zůstavitel Antonín I. byl jeho dlužníkem. Neprávem dovolává se též právního zájmu na tom, by pozůstalostní soudce odepřel schválení dohody přihlášených dědiců s jinými věřiteli pozůstalosti. Stěžovatel přehlíží, že podle § 6 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. musí míti právní zájem na tom, by nějaké rozhodnutí učinil soudce nesporný. Stěžovatel však zaměňuje neustále svůj dosavadní zájem hospodářský na udržení nezměněného stavu pozůstalostního jmění ze dne zůstavitelova úmrtí s právním zájmem na bezúčinnosti právních jednání zůstavitelových dědiců proti sobě. Ani řád konkursní ani řád odpůrců nedávají věřitelům oprávnění, by se v nesporném řízení bránili proti jednáním dědiců zůstavitelových, o kterých mají za to, že porušují jejich práva a že jim mohou odporovati podle řádu konkursního neb odpůrcůho, nýbrž odkazují je na řízení sporné, ve kterém mohou o bezúčinnosti oněch jednání proti sobě žalovati (§ 46 konk. ř., § 13 odp. řádu). Teprve v řízení sporném bude lze uplatniti stěžovateli jako věřiteli pozůstalosti jeho právní zájem, kdežto v pozůstalostním řízení po dlužníku nelze o nějakém jeho právním zájmu mluvit. I kdyby tedy bylo správné, že dědici zůstavitele, jeho dlužníka, jednají odporovatelně a že stěžovatel bude oprávněn jejich jednání napadati buďto podle úpadkového řádu, bude-li na pozůstalost vyhlášen úpadek, nebo podle odpůrcůho řádu, nemůže nesporný soudce učiniti v právním zájmu stěžovatele jako věřitele pozůstalosti žádné rozhodnutí, ježto opodstatněnost právního zájmu stěžovatelova na jednání dědiců po jeho dlužníku Antonínu I-ovi smí býti zkoumána jen v řízení sporném.

Čís. 13150.

Při prvním roku podle § 239 c. ř. s. může strana, jež chce býti zastoupena zmocněncem, ustanoviti si zmocněncem jen advokáta, jde-li ve sporu o více než 2.000 Kč a sídlí-li v místě soudu více než dva advokáti.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1933, R I 1234/33.)
Shledání tohoto rozvolnění v časopise 1934 str. 645-650 od J. Juráška

Ve sporu o zaplacení 7.306 francouzských franků dostavil se k I. roku u krajského soudu civilního v Praze za žalovaného jeho úředník Josef K., nebyl však k jednání připuštěn, načež byl k návrhu žalobcovu vynesena rozsudek pro zmeškání podle žaloby. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalovaného uplatňujícímu zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. D ů v o d y: Jako odvolací důvod uplatňována jest jen zma-

tečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s, spatřovaná v tom, že byla žalované straně nezákonným postupem odňata možnost před soudem o žalobě pojednávat, poněvadž nebyl k jednání při I. roku připuštěn řádně zmocněný úředník žalovaného, Josef K. Vytýkané zmatečnosti tu není a soud zcela správně a právem vynesl rozsudek pro zmeškání, když i k odročenému I. roku a přes poučení žalovaný se nedostavil ani osobně ani zmocněncem ze stavu advokátského. Je sice pravda, že podle § 27 c. ř. s. předpis o nuceném zastoupení advokátem se na první rok nevztahuje, avšak, poněvadž hodnota sporného předmětu převyšuje 2.000 Kč, musí podle striktního předpisu § 29 býti strana, která nechce se dostaviti osobně, zastoupena přece jen advokátem, ježto v Praze sídlí více než dva advokáti a tudíž zastoupení neadvokátem není přípustné. Výklad hájený odvoláním, že se § 29 c. ř. s. na konání I. roku nevztahuje, je mylný a odvolání není proto důvodné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

Napadené usnesení jest správné a jeho odůvodnění není vyvráceno důvody uplatněnými v rekursu. Jde o výklad § 29 c. ř. s., který stanoví v druhé větě odstavce prvního, že v rozepřích o předmět, jehož hodnota jest vyšší než 2.000 Kč, mohou býti v místech, kde sídlí dva advokáti, ustanoveni za zmocněnce jen advokáti. Stěžovatel nepopírá, že jde o předmět sporu v hodnotě přes 2.000 Kč a že v sídle soudu své stolice sídlí dva advokáti, má však za to, že toto ustanovení neplatí pro řízení o prvním roku, protože § 27 c. ř. s. nenařizuje straně při prvním roku zastoupení advokátem a jako ustanovení zvláštního jest prý ho dbáti vedle všeobecného ustanovení § 29 c. ř. s. Názoru tomu nelze přisvědčiti. Ustanovení § 29 c. ř. s. nelze porovnávat s ustanovením § 27 c. ř. s., nýbrž s ustanovením § 26 c. ř. s. Pravidlem jest, že strany mohou procesní úkony činiti buď samy nebo zmocněncem, jímž zpravidla může býti každá svéprávná osoba. Výjimku z tohoto obecného pravidla, že zmocněncem může býti každá svéprávná osoba, stanoví druhá věta odstavce prvního § 29 c. ř. s. pro spory o předmět hodnotou vyšší než 2.000 Kč u soudů, kde sídlí aspoň dva advokáti. Nemá proto významu ani, že jde v takovém sporu jen o první rok podle § 239 c. ř. s., protože ani pro první roky nečiní předpis § 29 c. ř. s. výjimky. Mohl tedy žalovaný při prvním roku v tomto sporu, ve kterém jde o více než o 2.000 Kč, když chtěl býti zastoupen zmocněncem a když v místě soudu sídlí více než dva advokáti, ustanoviti si zmocněncem jen advokáta, jak usoudil správně odvolací soud. Ježto stěžovatel ani nepopírá, že na tuto skutečnost byl soudem upozorněn (§ 131 druhý odstavec c. ř. s.) a že tedy dány jsou předpoklady zmeškání podle třetího odstavce § 133 c. ř. s., nemohlo býti jeho rekursu vyhověno.

Čís. 13151.

Byly-li usnesením odvolacího soudu v trestním řízení sníženy útraty, lze se domáhati zrušení exekuce, bylo-li prokázáno, že byly zaplacený